

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 25.

Anden Session.

11te Møde.

Onsdagen den 23de October.

(Fortsat.)

Tscherning: Der er en Klasse af Forbrydere, med Hensyn til hvilke jeg gjerne onskede, at man tog nærmere i Overveielse, hvorledes de skulle behandles for Fremtiden; det er nemlig militaire Forbrydere. Man maa lægge Mærke til, at der er en Række af Forfeelser, ja grove Forbrydelser i Militairetaten, som ellers ikke efter almindelige Anstuelser maculerer eller bepletter den Mand, som begaaer en saadan, ja mange af dem begaaes under saadanne Omstændigheder, at man, naar man ikke maatte holde Hensynet til Personer aldeles borte, hellere vilde lade dem hengaae straffrie. Jeg vil nævne en saadan Forbrydelse. Naar en Skildvagt i Krigen sover paa sin Post, vil han blive dømt, og kan endog blive dømt til at miste Livet; han vil sjeldent blive benaadet, eller idetmindste kun under særdeles gunstige Omstændigheder blive benaadet med mildere Straf end Fængsel paa Livstid. Der er mange andre disciplinære Forbrydelser, som ligeledes have en ganske eiendommelig Charakter. Er det Hensigten at indrangere disse Forbrydere under andre almindelige Forbrydere? Man vil sige, at det allerede er skeet for lang Tid siden; ganske vist! Men Spørgsmaalet er, om det ikke har været en væsentlig Feil. Man maa lægge Mærke til, at det, vi nu kalde Fæstningsarbejde, oprindeligt har været en Straf for militaire Forbrydelser, og stod paa en saadan Maade i Forbindelse med hele Krigsvæsenet, at en Mængde og den største Deel af de Forbrydere, som vare idømte Fæstningsarbejde, samtidigt dermed vare indrangerede i Nummer i Armeen, saaledes at enhver Captain i sine aarlige Roster havde saadanne Soldater,

som talte i hans Compagnie, men fandtes i Straffeanstalten. Dengang var den militaire Straffeanstalt ikke Midlet til at kaste Haan paa dem, der befandt sig i den; de vare derimod affondrede, for at man skulde vide, at disse ikke stode saaledes udenfor Samfundet, som almindelige Forbrydere. Nu vilde jeg spørge, om man har tænkt paa at faae en egen Straffeindretning for denne Art af Forbrydere, hvilken da maaskee kunde blive det, som Fæstningsarbejdet nu er, indrettet paa en anden Maade, men i særffilte Lokaler og i en saadan Forbindelse med Militairetaten, at det bliver tydeligt, at man ikke betragter disse Forbrydere fra det samme Standpunkt som andre, uagtet man har været nødt til at underkaste den Paagældende en haard Straf som Trudsel og som, om jeg maa kalde det saa, en corporlig Forklaring af Lovbestemmelses Betydning.

Justitsministeren: Jeg skal med Hensyn til det Spørgsmaal, som nu rettedes til mig, tillade mig at svare, at det ikke under nærværende Sag har været paatænkt at fastsætte særegne Arter af Straffearbejde for militaire Forbrydere, idet Saadant vistnok retteligen maa henhøre under den militaire Straffelovgivning, hvortil der jo, som det tidligere er yttret, vil kunne ventes forelagt et Lovudkast. Jeg maa derhos ogsaa tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at om nu Fæstningsarbejde tidligere og oprindeligt maatte have haft en særegen Bestemmelse som Straf for militaire Forbrydere, saa har dette ingenlunde været Tilfældet i den senere Tid, da som bekjendt Fæstningsarbejdet er anvendt paa en stor Mængde civile Forbrydere, medens omvendt militaire Forbrydere ere hændte til Tugthuusarbejde. Der vil, efter hvad jeg har tilladt mig at yttre, formeentlig ikke ved nær-